řízením ze dne 28. února 1919 č. 107 sb. z. a n., pak lze z toho souditi, že by byl tím spíše musil v zákoně jenom o 4 měsíce později vydaném výslovně stanoviti, že jest jeho úmyslem zatímním profesorům válečná půlletí započísti již do zákonné lhůty pro definitivní jmenování.

Vycházeje z těchto úvah dospěl nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti jako neodůvodněné.

Č. 711.

Učitelstvo: K otázce včasnosti stížnosti proti pensionování řídícího učitele obecné školy.

(Nález ze dne 15. února 1921 č. 1373.)

Věc: Theodor K. v Bartošovicích proti ministerstvu školství a národní osvěty v Praze stran včasnosti rekursu proti přeložení stěžovatele na trvalý odpočinek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím zemské školní rady v Praze ze dne 25. září 1919 č. 2985 byl stěžovatel po rozumu § 50 zák. ze dne 27. září 1903 čís. 16 z. z. přeložen z moci úřední na trvalý odpočinek koncem měsíce, ve kterém rozhodnutí toto nabude právní účinnosti. Rozhodnutí to, opatřené správným poučením o opravných prostředcích, bylo stěžovateli doručeno dne 13. října 1919.

Dne 25. října 1919 došlo k okresní školní radě v Žamberku úřední sdělení správy školy v Bartošovicích ze dne 24. října 1919 č. 170 podepsané stěžovatelem, kterým správa školy oznamuje, že řídící učitel Theodor K. podal dne 23. října 1919 předepsanou instanční cestou odvolání proti přeložení na odpočinek z moci úřední k zemské školní radě na ministerstvo školství a národní osvěty.

Skutečně došla dne 25. října 1919 k zemské školní radě úřední zpráva správy školy v Bartošovicích, kterou předloženo bylo odvolání stěžovatele proti výnosu zemské školní rady z 25. září 1919 čís. 2 A 2985/7.

Zprávu tu s odvoláním zemská školní rada zaslala okresní školní radě v Žamberku k podání zprávy a přiložení spisů. Dotyčný výnos zemské školní rady došel k okresní školní radě dne 31. října 1919.

Ministerstvo školství a národní osvěty zamítlo pak naříkaným rozhodnutím odvolání stěžovatelovo jako opožděné, poněvadž bylo rozhodnutí v odpor vzaté doručeno stěžovateli dne 13. října 1919, odvolání však, jež bylo podáno dne 25. října 1919 nesprávně u zemské školní rady, došlo okresní školní radě v Žamberku teprve dne 31. října 1919, tudíž po uplynutí lhůty odvolací.

Stížnost k nejvyššímu správnímu soudu namítá proti tomu, že řízení ve věcech školních není vázáno formálními předpisy, jak má odvolání býti provedeno, pročež dlužno každý projev vůle strany některému rozhodnutí odporovati, pokládati za odvolání podané ve smyslu § 44 zákona o dozoru ke školám.

Okresní školní rada byla však stěžovatelem již dne 25. října o tom zpravena, že podal přímo zemské školní radě odvolání proti nařízenému přeložení na trvalý odpočinek, tuto zprávu dlužno dle názoru stížnosti pokládati za odvolání, které nesporně podáno ještě ve lhůtě.

Ale i kdyby tento náhled nebyl správným, nelze tvrditi, že bylo odvolání stěžovatele zaslané zemské školní radě podáno u okresní školní rady opožděně, poněvadž dny poštovní dopravy jest započítati do lhůty a zmíněné odvolání odevzdáno bylo ještě ve lhůtě, totiž dne 23. října 1919 poštovnímu úřadu k dopravě. Poněvadž pak zemská školní rada odvolání to zase okresní školní radě zaslala, jest v tomto doručení zmíněného odvolání spatřovati jenom pokračování poštovní dopravy.

Nejvyšší správní soud neshledal tuto stížnost důvodnou vycházeje z těchto úvah:

Dle § 44 zákona o dozoru ke školám ze dne 24. června 1890 čís. 46 z. z. jest stížnosti do rozhodnutí zemské školní rady sice říditi na ministerstvo kultu a vyučování, ale podati je — odnášejí-li se ku školství obecnému — u okresní školní rady a to do 14 dnů po doručení v odpor vzatého rozhodnutí.

Poněvadž jde v daném případě o rozhodnutí zemské školní rady, kterým přeložen byl řídící učitel obecné školy na odpočinek — tedy o záležitost školství obecného — bylo po zákonu odvolání stěžovatelovo podati do 14 dnů u okresní školní rady, jak to v rozhodnutí v odpor vzatém výslovně uvedeno.

Zpráva 25. října 1919 okresní školní radě zaslaná není odvoláním, nýbrž úřední zprávou správy školy v Bartošovicích o tom, že učitelská osoba na této škole ustanovená podala odvolání proti rozhodnutí zemské školní rady, čemuž svědčí jak forma, tak i znění podání tohoto, a jest proto zcela lhostejno, že tato úřední zpráva došla okresní školní radě ještě ve lhůtě odvolací.

Pokud stížnost namítá, že i vlastní odvolání, prostřednictvím zemské školní rady k okresní školní radě teprve dne 31. října 1919 došlé, jest po zákonu pokládati za včas podané, trvá nejvyšší správní soud na svém opětně vysloveném názoru, že dny poštovní dopravy lze započítati do odvolací lhůty jenom tehdy, bylo-li to pro dotyčný obor veřejného práva v zákoně výslovně stanoveno a že ustanovení zákona ze dne 12. května 1896 čís. 101 ř. z. o opravných prostředcích v řízení před úřady politickými nemají platnosti pro řízení před úřady školskými.

Jest tedy opáčný názor stížnosti právně mylný a musil nejvyšší správní soud shledati, že žalovaný úřad jednal v shodě se zákonem, když zamítl odvolání stěžovatelovo jako opožděné.

Bylo tedy stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

Č. 712.

Učitelstvo: * Dle § 16 zák. z 23. května 1919 č. 275 sb. z. a n. přísluší výpomoc zatímním profesorům a suplujícím profesorům, jak označeni jsou v §§ 1 a 2 téhož zákona, tedy suplentům dle dřívější termino-